

sæd, skal Landbruget have den; og man maa heller ikke sætte Hveden op til 60 Kr., for det er Synd for dem, der spiser Hvede, ja og endelig maa man heller ikke fremskaffe det Beløb, der kommer til at mangle, ved direkte Skat, for det kunde ogsaa virke uheldigt — saa maa jeg sige, at naar Hr. Sporon-Fiedler sluttede med at sige, at det konservative Folkeparti kræver Besked om, hvor Dækning skal findes, saa stiller jeg mig fuldkommen ved Siden af det konservative Folkeparti; jeg ser da heller ikke, hvor Dækningen skal findes. Udgifterne skal bringes op, fordi Kornpriserne skal sættes op, men alle Indtægterne skal tages bort! Ja, saa ser jeg heller ikke andet end, at saa er Tidspunktet kommet, da man maa kræve Besked paa, hvor Dækning skal komme fra.

Til Hr. Sporon-Fiedler og andre ærede Medlemmer af det konservative Folkeparti, der i Gaar gjorde sig til Talsmænd for forskellige Opfattelser vedrørende Dispensationsafgiften paa Byg og Havre og Eksporten af Brødkorn o. s. v., skal jeg sige, at man kan meget vel opstille saadanne Krav, men man kan ikke opstille dem, hvis man føler en Forpligtelse overfor Ting, som man var med til at vedtage for et Aar siden, ja, med til at anbefale for et Aar siden. Man kan opstille saadanne Krav, men Konsekvensen deraf er uvægerlig den, at man saa ogsaa maa stille Forslag ikke om en Forhøjelse af Brødkornets Pris med 5 Øre, men stille helt andre Forslag i saa Henseende; og hvis de Herrer vil fastholde de Antydninger til Forslag, de fremkommer med, afventer jeg, at de vil tage Konsekvenserne deraf og fremstille saadanne Forslag, som kan tilvejebringe Dækning.

Jeg skal med Undskyldning for, at jeg har beslagnagt Tingets Tid saa længe, slutte med at sige, at de Ytringer, der fremkom her i Tinget i Gaar, tydede paa, at der om dette Forslag skal opstaa meget stor Uenighed. Jeg begyndte, da jeg forelagde det, med at forudsige, at der dog vistnok blev Enighed om Nødvendigheden deraf, og denne Tro har jeg heller ikke faaet afkræftet; men Opfattelserne af Enkelthederne har svævet rundt her i Folketingssalen, saa det næsten ikke har været muligt at følge dem og se, hvor de kom fra, og hvor de skulde hen. Der var imidlertid een Ting, der glædede mig, og det var, at disse mange forskellige Opfattelser grupperede sig smukt om Forslaget, saaledes at man kan nære det Haab, at naar de en Gang vil sætte sig til Ro, vil de

nok sætte sig netop der, hvor Forslaget er. Jeg havde den Ære i Gaar at blive kritiseret fra næsten alle Sider, baade af dem, der mener, at Prisen fremdeles skal være en Straffepris, og af dem, der mener, at der skal gives Verdensmarkedets Pris, baade af dem, der mener, at vi fremdeles skal blive under Statens Forsorg med hele dette Foretagende, og af dem, der mener, at vi pludselig skal gaa over til fri Handel, baade af dem, der mener, at vi skal have fuldstændigt Forbud mod Udførsel af Vaarsæd, og af dem, der mener, at vi fremtidig skal have fuldstændig fri Udførsel deraf. Men der var den Ejendommelighed ved alle disse Udtalelser, at i Virkeligheden var der ingen, der positivt angav, hvorledes man skulde stille sig, og hvorledes et Forslag skulde bygges op, naar disse divergerende Anskuelser skulde forenes.

Jeg har derfor til Trods for de mange stærke Ord og den mindre venlige Omtale, som Forslaget var Genstand for i Gaar, dog et Haab om, at naar vi i al Fredelighed i Udvalget kommer til at drøfte Sagen, vil det lykkes at naa en Ordning, der giver for det kommende Aar en for Forbrugerne overkommelig Pris, en bedre Betaling til dem, der afleverer Brødkorn, og en mindre Udgift for Statskassen, samtidig med — og dette anser jeg for meget væsentligt — at Forslaget bliver bygget saaledes, at det virkelig kan siges at danne en Overgang til den Tid, da vi helt kan blive fritaget for at beskæftige os med saadanne Kornlove.

Første Næstformand (K. M. Klausen): Hr. Hauge har Ordet for en kort Bemærkning.

Hauge: Jeg har bedt om Ordet for en kort Bemærkning i Anledning af en enkelt Udtalelse af den højtærede Landbrugsminister. Den højtærede Minister sagde, det havde bedrøvet ham, at jeg ikke straks havde givet min Tilslutning til hans Forslag om for Statskassen at indvinde betydelige Beløb ved Eksport af Brødkorn og af Vaarkorn, og han begrundede dette med, at jeg ikke forsømte nogen Lejlighed til at pege paa, hvor vanskelig Danmarks økonomiske Stilling er overfor Udlandet; naar saa Ministeren stillede Forslag om at forbedre vor Valutastilling, burde jeg stille mig velvilligt overfor det i Stedet for afvisende. Maa jeg hertil sige, at jeg har ikke kunnet erkende, at de Forslag, som den højtærede Landbrugsminister har stillet, er af den Beskaffen-